

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. N.**, zast. Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem, se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2016, č. j. 22 A 9/2015 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 1. 2015, sp. zn. S - JMK 85332/2014/OD/lb, č. j. JMK 85332/2014, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Bučovicích (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 24. 6. 2014, č. j. MUB/ÚDA-14311/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném k 7. 2. 2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se žalobce dopustil porušením § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu tím, „*že dne 7. 2. 2014 ve 13.40 hod. řídil na silnici III/4199, ve směru od Rašovic ke Křížanovicím nákladní motorové vozidlo tov. zn. Fiat, rz X, kdy v levotočivé zatáčce předjížděl jízdní kolo řízené L. H. a přitom obrozil protijedoucí vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, rz X, které řídil O. L. Ten, aby zabránil čelnímu střetu, započal intenzivně brzdit a strhl řízení vpravo do silničního příkopu, kde došlo k poškození vozidla. Ke střetu vozidel nedošlo. Řidič N. s vozidlem pokračoval v jízdě bez zastavení do Křížanovic a dále po silnici I/50 k Brnu. Ke zranění osob nedošlo. Dechová zkouška na alkohol u obou řidičů negativní. Technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla obledáním zjištěna, ani uplatněna.*“. Prvostupňový orgán žalobci uložil pokutu ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí splňuje požadavky § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k 7. 2. 2014. Shledal skutková zjištění jako dostačující a v souladu s § 3 správního řádu. Podle žalovaného z prvostupňového rozhodnutí plyne, jak se prvostupňový orgán vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce. Žalovaný konstatoval, že ani nesprávná citace § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu nezakládá vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí, neboť z tohoto plyne zřejmý závěr o spáchání přestupku žalobcem. Tento závěr ověřuje zejména znalecký posudek, který ve spojení s dalšími provedenými důkazy představuje dostatečnou oporu pro závěr o vině žalobce. Žalovaný odmítl námitky žalobce vůči obsahu znaleckého posudku jako hypotetické s tím, že znalecký posudek nezpochybňuje. Ze znaleckého posudku pak plyne, že bezpečné předjíždění v místě nehody nebylo možné, přičemž za tímto účelem znalec zkoumal výhledové poměry v místě i samotnou šíři vozovky. Jelikož byl znalecký posudek v souladu s dalšími důkazy, žalovaný neshledal pochybení v postupu prvostupňového orgánu, který znalec nevyslechl. Žalovaný zdůraznil, že nemohl posoudit v odvolacím řízení případné protiprávní jednání poškozeného řidiče O. L., neboť to nebylo předmětem řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce porušil svým jednáním povinnost mu uloženou v § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu. Výši sankce shledal odpovídající okolnostem případu i míře společenské škodlivosti jednání žalobce.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 5. 2016, č. j. 22 A 9/2015 - 52, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že správní orgány zjistily skutkové okolnosti případu v dostatečném rozsahu pro závěr o vině žalobce. Podle krajského soudu žalobce nijak nepodložil svá tvrzení zpochybňující obsah znaleckého posudku i ostatní provedené důkazy. Krajský soud dále uvedl, že „[t]vrzení žalobce, že se znalec odchýlil od zadání a posuzoval nedůvodně a skutkově jinou záležitost (totiž dodržení bezpečného odstupu od cyklisty), kdy dovedl bez bližších závěrů, že žalobce musel míjet cyklistku v takové vzdálenosti, že musel přejet do protisměru, tak, že to znamenalo obroženi protijedoucího řidiče L., je liché, neboť znalec logicky a srozumitelně vysvětlil, proč se zabýval bočním odstupem cyklistky od vozidla žalobce při předjíždění, kdy tomu tak bylo ve vztahu k šířce komunikace, a řádně odůvodnil svůj závěr, že šířkové poměry komunikace v místě kde se vozidla míjela, neumožňovaly bezpečné míjení vozidel a řidič protijedoucího vozidla L. neměl na komunikaci místo pro bezpečné projetí a neměl reálnou možnost projet daným úsekem bez vjetí do příkopu.“ Krajský soud tak dovedl, že bezpečné předjíždění v daném místě nebylo možné. Podotkl rovněž, že obsah znaleckého posudku je logický a náležitě odůvodněný a výslech znalce v přestupkovém řízení či vyhotovení dalšího znaleckého posudku se proto jeví jako nadbytečné. Podle krajského soudu je nepochybné, že žalobce svým jednáním, kdy předjížděl v levotočivé zatáčce cyklistku paní H., ohrozil řidiče protijedoucího vozidla pana L., který v důsledku jednání žalobce poškodil své vozidlo o zábradlí mostu a následně strhl řízení do příkopu. Krajský soud tak ve shodě se správními orgány dospěl k závěru o vině žalobce z vytýkaného přestupku. Krajský soud dále zdůraznil, že základním předmětem řízení nebylo přezkoumání, zda byla reakce pana L. přiměřená či nikoliv. Podle krajského soudu jsou rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelná a obsahující důvody rozhodnutí. Jelikož rozhodnutí žalovaného tvoří logický celek a obsahuje dostatečné důvody pro přijaté rozhodnutí, neshledal krajský soud za nezákonné, že žalovaný výslovně nevypořádal judikaturu uvedenou v odvolání. Judikaturu uvedenou v žalobě pak neshledal krajský soud přílehavou. Podotkl, že právo na spravedlivý proces nelze vyložit jako právo na vyhovění každému návrhu žalobce.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Namítl, že správní orgány při posuzování jeho přestupku vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajskému soudu vytkl, že nesprávně vyhodnotil jízdu poškozeného O. L. ve vztahu k vzniklé škodě. Podle stěžovatele vyplývá ze znaleckého posudku, že se znalec soustředil výlučně na prokázání viny stěžovatele a další položené otázky přesvědčivě nevypořádal. Stěžovatel odmítl, že by jeho návrhy a námitky uplatněné v přestupkovém řízení byly nedůvodné.

pokračování

Stěžovatel dále poukázal na to, že dne 6. 6. 2014 využil svého práva a navrhl prvostupňovému orgánu, aby vyhotovil další znalecký posudek. Stěžovatel odmítl odpovědnost za škodu na vozidle O. L., neboť se v přestupkovém řízení vůbec neřešila otázka zavinění samotného poškozeného. Svědectví poškozeného považuje stěžovatel za neudržitelné, neboť poškozený má jednoznačný zájem na výsledku řízení. Stěžovatel dále poukázal na výpověď předjížděné cyklistky, která uvedla, že jela velmi pomalu a blízko u krajnice. Znaleckému posudku vytkl, že se nijak nezabýval výhledovými podmínkami stěžovatele samotného, a zdůraznil, že bezpečné předjíždění bylo v předmětném místě možné. Stěžovatel zpochybnil i výsledky zasahujících policistů, který nemohl přinést v projednávané věci žádné důležité informace. Dále stěžovatel uvedl, že „[ř]etězec použitých důkazů tak nebyl schopen udržet důkazní břemeno, stěžovatel se marně domáhal výsledku znalce a dalšího znaleckého posudku. Stěžovatel má tak za to, že absencí řádného postupu, nevyřazením se s jeho návrhy a souhrnem všech kontinuálně uváděných vad, byl zákon porušen tak podstatně, že to v konečném výsledku ovlivnilo výsledek správního řízení, které nezhojil podanou žalobou ani krajský soud.“ Stěžovatel dále provedl bodový výčet vad, kterými napadená rozhodnutí trpí. Krajskému soudu vytkl, že jeho rozsudek je nepřezkoumatelný a nesprávně vychází z nepřezkoumatelných rozhodnutí správních orgánů. Nejvyššímu správnímu soudu stěžovatel navrhl, aby zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně i rozhodnutí správních orgánů. Stěžovatel dále požádal o odklad výkonu rozhodnutí a odkázal v této souvislosti na úpravu uvedenou v § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) s tím, že zdůraznil, že řídicí oprávnění je pro něj zdrojem obživy a přiznáním odkladného účinku nevznikne výrazná újma dalším osobám, ani nebude narušen jiný závažný veřejný zájem.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a vyjádření k žalobě ze dne 4. 5. 2015 a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z toho důvodu, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí pouze do skončení řízení před soudem. Rozhodování o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku by tedy nemělo žádný smysl za situace, kdy se řízení tímto rozsudkem končí a rozsudek je vydán neprodleně po nezbytném poučení a uplynutí lhůty k podání námitek podjatosti vůči soudcům Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvržené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto skutkové okolnosti případu. Stěžovatel dne 7. 2. 2014 v 13:40 hod., řídil na silnici III/4199, ve směru od Rašovic ke Křižanovicím nákladní motorové vozidlo tov. zn. Fiat, RZ:, a v levotočivé zatáčce předjížděl jízdní kolo řízené L. H. a přitom ohrozil protijedoucí vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, RZ:, které řídil O. L. Ten, aby zabránil čelnímu střetu, začal intenzivně brzdit, strhl řízení vpravo a nejprve boční stranou automobilu narazil do zábradlí silničního mostku a následně sjel do silničního příkopu, přičemž došlo k poškození jeho vozidla. Stěžovatel pokračoval v jízdě bez zastavení do Křižanovic a dále po silnici I/50 směr Brno.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu jsou nepřezkoumatelná. Jak správní orgány, tak krajský soud přezkoumatelným a logickým způsobem vysvětlily své závěry o vině stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že skutkový stav nebyl zjištěn v dostatečném rozsahu. Správní orgány při hodnocení skutkové stavu vyšly zejména ze závěrů znaleckého posudku Ing. Jiřího Rýdela, který je součástí spisu prvostupňového orgánu (č. l. 38 - 59 spisu prvostupňového orgánu), dále z výsledků předjíždění cyklistky L. H. (č. l. 23 - 24), poškozeného O. L. (č. l. 74 - 75), zasahujících policistů R. L. (č. l. 72 - 73) a J. Š. (č. l. 70 - 71). Podle Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností s tím, že má oporu ve spisové dokumentaci a provedené dokazování tak plně dostačuje k závěru o vině stěžovatele. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů pak koresponduje s důkazními prostředky obsaženými ve spisové dokumentaci a na provedené dokazování navazují. K námitkám stěžovatele k obsahu znaleckého posudku zdejší soud konstatuje, že je znalecký posudek vnitřně nerozporný a řádně odůvodněný. Z jeho obsahu plyne závěr, že stěžovatel předjížděl paní H. v zatáčce s omezenou viditelností a současně ohrozil poškozeného O. L., který, aby zamezil čelní srážce, strhl řízení na pravý okraj vozovky, kde boční stranou svého automobilu narazil do zábradlí mostku a následně sjel s automobilem do příkopu. Nejvyšší správní soud odmítá námitku stěžovatele, že v daném místě bylo možné předjíždět cyklistku paní H., aniž by zároveň ohrozil ji či poškozeného O. L. Z dokazování provedeného prvostupňovým orgánem plyne, že v předmětném místě činila šíře vozovky 5,5m. Podle znaleckého posudku však mohlo dojít k bezpečnému předjíždění cyklistky, za současného míjení s vozidlem poškozeného, toliko za situace, kdy by šíře komunikace činila minimálně 7,65m. To je však o 2,15m více než bylo v předmětném místě. Znalec tedy uvedl, že v předmětném úseku objektivně není bezpečné předjíždění možné, a to ani za situace, pokud by cyklistka jela na úplném okraji vozovky. Stěžovatel totiž jako řidič musí vždy počítat s tím, že může dojít k vychýlení v jízdě cyklisty a musí tomu přizpůsobit svou jízdu. Stěžovatel přesto setrval na názoru, že bylo v předmětném úseku možné bezpečně cyklistku předjíždět. K nastíněné námitce proto Nejvyšší správní soud uvádí, že toliko subjektivní dojem stěžovatele o bezpečném předjíždění v předmětném úseku nepostačuje k závěru o jeho nevině. Stěžovatel je povinen dodržovat pravidla silničního provozu, tedy mimo jiné zákaz takového předjíždění, kterým by ohrozil jiné účastníky silničního provozu. K takovému jednání stěžovatele však prokazatelně došlo a stěžovatel tak naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, a proto je závěr správních orgánů i krajského soudu o vině žalobce zákonný.

pokračování

Nejvyšší správní soud odmítá námitku stěžovatele, že se správní orgány nezabývaly samotným jednáním poškozeného. K jednání poškozeného výslovně uvedly, že jeho postup, kdy strhl řízení na pravou stranu vozovky, přičemž své vozidlo poškodil o zábradlí mostku a následně řízení strhl do příkopu, aby zamezil čelnímu střetu s vozidlem stěžovatele, byl adekvátní a správný. Tento závěr ostatně plyne i ze znaleckého posudku, v němž se uvádí, že k poškození vozidla poškozeného došlo v příčinné souvislosti s jednáním stěžovatele. Nejvyšší správní soud nicméně poukazuje na tu skutečnost, že k závěru o spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu postačuje, pokud řidič vozidla ohrozí jiného účastníka silničního provozu. K závěru o vině tedy není nezbytné, aby došlo ke vzniku škody, ale stačí, je-li jiný účastník silničního provozu ohrožen. Podle Nejvyššího správního soudu jsou tedy úvahy stěžovatele o tom, zda poškozený mohl zabránit vzniku škody, pro závěry o jeho vině nevýznamné, neboť stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku již za samotné ohrožení poškozeného. Otázka, zda poškozený reagoval přiměřeně či nepřiměřeně na jednání stěžovatele, nemá vliv na závěr, že stěžovatel ohrozil další účastníky silničního provozu.

Nejvyšší správní soud neshledal skutkový rozpor ani ve vyjádření poškozeného, že jel v místě nehody rychlostí přibližně 50 km/h, se závěry znalce, který stanovil jeho rychlost v rozmezí 68,9 až 77 km/h. Poškozený totiž uvedl, že jel pocitově rychlostí přibližně 50 km/h a netrval přesně na této hodnotě. Proto tvrzení poškozeného není v rozporu se závěry znalce. Za podstatnou skutečnost zdejší soud považuje, že poškozený jel rychlostí v místě dovolenou a obvyklou a že tudíž neporušil povinnost dodržovat dovolenou rychlost. Zcela jistě tak nelze dovozovat z nepřesného vyjádření poškozeného o rychlosti jeho vozidla závěr o neodpovědnosti stěžovatele za vytýkaný přestupek.

Nejvyšší správní soud připouští, že lze do určité míry v obecné rovině souhlasit se stěžovatelem, že u výslechu poškozeného mohou za určitých okolností vznikat pochybnosti o jeho pravdivosti. V projednávané věci však žádné pochybnosti nejsou ze spisového materiálu zřejmé, neboť výpověď poškozeného je v souladu i s dalšími důkazy, a proto Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Nedůvodná je rovněž námitka stěžovatele, že se znalec nezabýval jeho výhledovými podmínkami. Tato otázka je přehledně a logicky popsána a vypořádána na straně 8 znaleckého posudku v komentáři k fotografiím č. 11 a 12. Pokud stěžovatel uvádí, že výslech zasahujících policistů nemohl přinést žádné podstatné informace pro posouzení věci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že je výlučně na správním uvážení správního orgánu, které důkazy provede a které nikoliv. Tomuto oprávnění sice odpovídá povinnost správního orgánu se s navrženými důkazy vypořádat a odůvodnit jejich případné neprovedení, nicméně oprávnění správních orgánů nelze chápat tak, že správní orgány nemohou provést důkazy, pokud s tím účastníci nesouhlasí. Pokud byl prvostupňový orgán názoru, že výslech zasahujících policistů je významný pro projednávanou věc, bylo namísto výslechu provést. Proto námitce stěžovatele zdejší soud nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud dále považuje postup správních orgánů, které nevyslechly znalce vyhotovujícího znalecký posudek, za souladný se zákonem. Znalecký posudek totiž obsahuje odpovědi na zadané otázky, které nejsou vnitřně rozporné a odpovídají zásadám logického uvažování, takže výslech znalce by byl nadbytečný. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na tu skutečnost, že znalecký posudek odpovídá na všechny položené otázky, včetně těch, které požadoval zkoumat v přestupkovém řízení zástupce stěžovatele. Pokud stěžovatel nebyl ztotožněn s obsahem znaleckého posudku, mohl správnímu orgánu předložit jiný, konkurenční znalecký posudek. Stěžovatel se však omezil jen na obecné námitky proti obsahu znaleckého posudku a nijak jej nezpochybnil konkrétními podloženými argumenty. Nejvyšší správní soud tak postup správních orgánů považuje za zákonný, neboť v řízení nebyly dány důvody pro vyhotovení dalšího znaleckého posudku, a proto tuto námitku shledal nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu